

lem, der indtog et Mindretalsstandpunkt, og det er det, at man har sagt, at i Grunden var det dog en Samfundssag i sidste Instans, fordi Samfundet selv paa denne udviklede Maade kom til at betale det, og Ministeren sagde, at Samfundet, i disse Forhold Kommunen, stod Arbejderen lige saa nær, som Arbejdsgiveren gjorde. Men hvorfor vil man saa ikke gøre dette Skridt fuldt ud, undlade at etablere denne udviklede, dyrere Ordning af en saadan Forsikring, og simpelt hen sige: Vi skylder Arbejderen Erstatning for de Ulykker, han kommer til under sit Arbejde, og vi betale denne vor Skyld. Det har man ikke villet gøre. Det vilde her i dette Land, hvor Industrien, og derfor Faren for Arbejdernes Ulykker ikke er saa stor, blive langt mindre bekosteligt, langt mere overskueligt og overkommeligt og ikke nær saa dyrt og indviklet som dette her foreslaede Apparat. Det forekommer mig ogsaa, at man her aldeles har set bort fra en meget væsentlig Del af dem, som komme til Stade under Arbejdet; man har ikke taget alle med. Man har helt glemt, at der er en meget stor Del af de Arbejdere, der ere beskæftigede med den industrielle Virksomhed, som ikke blive Invalider paa Grund af de egentlige Ulykkestilfælde, men som under det farlige og usunde industrielle Arbejde ligefrem sngne hen under deres Virksomhed. Man vil maasse sige: Sa, men man har jo oprettet Sygekasjer, som kunne hjælpe dem i saa Tilfælde. Men det forslaar ikke, thi de Arbejdere, som ere beskæftigede paa den Maade ved den mest fysisk anstrengende og mest usunde Beskæftigelse paa Fabrikerne, ere i Reglen ogsaa dem, der ere daarligst stillede, og de ere derfor ikke i Stand til selv at sikre sig i Sygdomstilfælde. Dem forbigaar man saa her. Man ser ikke, at her er en hel Klasse, som man ikke faar ind under denne Lov, og som man lader passe sig selv. Det kunde næsten se ud, som om man ræsonnerede saaledes, at det var nødvendigt at brække Arme og Ben af Arbejderne, forinden man kom dem til Hjælp. — Der er blevet sagt, at man ikke vidste noget bedre Grundlag at komme Arbejderne til Hjælp paa i dette Tilfælde, end saaledes som dette Lovforslag vil det. Det forekommer mig, at det vilde være et langt bedre Grundlag, om man tog det principale Standpunkt, som jeg har fremhævet, at man skylder Arbejderne Erstatning, hvor de uskyldt ere komne ud af Stand til at arbejde, at man skylder dem Pensionering, og at Samfundet bør betale denne. Og hvis man ikke havde Penge nok, hvad man efter min Formening har, man har jo saa meget, man bruger Penge til, der er meget mindre nyttigt end dette, — saa

har man jo her et udmærket Grundlag for en Formue- og Lejlighedsstat. Her forekommer det mig, at man skal ramme dem, der tage Udbyttet af Samfundsproduktionen og kun give Ulykker fra sig. Det forekommer mig, at man ikke har kunnet øjne dette Grundlag, og jeg har derfor tilladt mig at henpege paa det som muligen et noget bedre Grundlag end det, dette Lovforslag henpeger paa. Det forekommer mig, at ret set paa hele det Syn, man har paa alt det, som vedrører dette Lovforslag, og paa det hele Forhold, det omhandler, er det i Grunden en Falliterklæring for Frikonkurrencen, en Erklæring af Frikonkurrenceprincippet om, at det ikke er i Stand til at bære de Ulykker, det har skabt for Samfundet. Thi hvad søger dette Lovforslag egentlig at bøde paa? Det søger at bøde paa og tage bort fra Frikonkurrencen alle de Ulykker og al den Støde, dette System forvolder. Men det lader alle dem, som drive Virksomhed, hvorved Ulykken kommer, fortsætte og beholde Udbyttet af deres Virksomhed. Staten legaliserer ved et saadant Lovforslag dette System og hjælper det til at kunne fortsætte den Udbytning, som Arbejderne gennem dette System ere Genstand for. Og saa er det, at vi, der se Sagen paa den Maade, finde, at det er mindre smukt, at man kommer med disse Love og siger: Nu vilde vi hjælpe Arbejderne, som lide under dette Produktionsystem, som vi ønske at bevare som Grundlag for Samfundsproduktionerne. Men hvem er det egentlig, man ved disse Love kommer til at hjælpe. Man kommer i Virkeligheden til at hjælpe dem, der beherske Storbedriften, og Staten kommer, forekommer det mig, i dette Forhold til at staa ligesom den medskyldige, der søger at dække over de Ulykker, andre have foranlediget, og derved gør den det muligt for dem at fortsætte med Ugerninger over for Arbejderne. Det forekommer mig, at det ikke er en bedre Stilling for Staten, naar den vil begynde at reformere til Fordel for Arbejderne, at stille sig paa det Standpunkt under Motivering af at hjælpe Arbejderne og gøre det muligt fremdeles for et saadant System at kunne bestaa, som udpiner Arbejderne til det yderste, mulig endogsaa under Sympati fra endnu større Samfundskredse, end det hidtil har kunnet glæde sig ved. Nej, den bør tage fat paa en ganske anden Maade, naar den virkelig vil dette Princip til Livs. Vi have i den aller sidste Tid set, at Blade og Mænd, som langt fra staa paa Socialdemokratiets Standpunkt, have karakteriseret det nuværende Samfunds Storproducent, karakteriseret dem, der jage efter Millioner uden Hensyn til, hvorledes de faa dem, eller